

HETTY VAN AAR EN DANNY DE VOS

ZAYN IN ZANZIBAR

STANDAARD UITGEVERIJ

HOOFDSTUK 1

ZAYN

De vlucht was zó relaxed dat ik nog helemaal geen zin heb om uit te stappen. Twaalf uur lang gamen en filmpjes kijken met af en toe een dutje tussendoor, om de zoveel tijd een hapje en een drankje, dat mocht voor mij nog wel een paar dagen zo doorgaan.

Maar ja, we zijn er, dus het is voorbij. Dag gratis oortjes, dag dekentje.

Ik zeg ‘tot ziens’ tegen de crew en loop naar buiten. En dan – flash! Mijn zintuigen blokkeren. Ik doe een stap terug, maar de ingang van het vliegtuig wordt versperd door een brede kerel die me ongeduldig een duwtje geeft.

Ik adem diep in en leg mijn hoofd in mijn nek. De dampende hitte doet de lucht trillen. De geur lijkt op die in de serre van een plantenzaak, maar dan wel vermengd met asfalt en brandstof.

Het verschil met de zachte koelte in het vliegtuig kan echt niet groter zijn.

De man geeft me opnieuw een duwtje in de rug. Ik kijk om. Hij lacht naar me en wijst om zich heen.

‘Daar’, zegt hij. ‘Weet je wel?’

Wat moet ik weten?

‘Ehm – waar?’

Hij begint nog harder te lachen.

‘Niet daar – Dar! Dar es Salaam, daar zijn we. Je ziet eruit alsof je de weg kwijt bent.’

Grappig, maar niet echt. Ik zet een stoer gezicht op en loop zo soepel mogelijk de vliegtuigtrap af. Natuurlijk weet ik dat we juist geland zijn in Dar es Salaam, ik ben niet gek. Ik wist alleen niet dat de lucht hier helemaal anders is dan bij ons. Maar ik adem gewoon door, dus het zal wel oké zijn.

In de luchthaven is het ijskoud. Nee, dan liever de hitte. Ik loop zo snel mogelijk door want ik wil naar buiten, maar dat gaat zomaar niet. Eerst is er paspoortcontrole.

De dame in uniform kijkt me zo wantrouwig aan dat ik er de kriebels van krijg.

Wat ik hier kom doen? In mijn beste Engels leg ik uit dat mijn neef Ed gaat trouwen met zijn vriendin Yola en dat hij uit Europa komt, maar zij is hier geboren en daarom wilden ze hier trouwen.

De paspoortdame blijft me afwachtend aankijken zonder iets te zeggen, dus ik begin te ratelen dat ik uitgenodigd ben voor het feest en dat mijn ouders het een goed idee vonden als ik hier nog wat langer zou blijven. Bij de familie van de vriendin van mijn neef dus. Die vonden het ook een leuk idee, en ik al helemaal, dus vandaar. De dame kijkt nog eens heel aandachtig naar mij en opnieuw naar mijn paspoort en terug. Gelooft ze me niet? Wat als ze me niet doorlaat? Dan neemt ze een besluit. Ze doet mijn paspoort heel ver open en kwakt er een enorme stempel in. Haar strenge mond verandert in een brede smile.

'Welcome', lacht ze. 'Enjoy your stay!'

Pfff, dat ging bijna mis. Of niet? Je kunt natuurlijk niet zomaar elk land binnenlopen. Misschien zijn paspoortcontroleurs overal heel wantrouwig? Volgende horde: mijn rugzak. Als het goed is, komt die zo meteen voorbij op de lopende band waar de brede man van daarnet ook al staat te wachten. Is hier wifi? Gelukkig wel. Daar is het eerste berichtje al.

Ed

Neef! Lukt het allemaal? Rose is onderweg naar Nyerere.

Rose? Dat is toch de zus van Yola? Maar wie is Nyerere?

Ik wacht op mijn rugzak, maar hoe kom ik hier dan weg?

‘Néé!’

Iedereen kijkt nu naar mij, en ik kijk naar mijn rugzak die verdwijnt in een groot zwart gat aan het einde van de band. Waarom heb ik niet beter opgelet? Wie weet wat er nu mee gaat gebeuren! ‘Relax!’ De brede man wijst naar het andere uiteinde van de band. ‘Hij komt zo meteen gewoon weer terug, dan kun je hem pakken.’ De knoop in mijn maag wordt wat lossler. Daar is Ed weer.

Ed

Met Rose, ze pikt je op. Nyerere is de naam van de luchthaven. En van een heel bekende vroegere president.

Misschien had ik toch eerst een paar dingen moeten opzoeken, zoals mijn vader me had aangeraden. Mijn bagage is nog niet terug, dus

ik heb tijd om even te googelen. Tanzania, land in Oost-Afrika, ooit een kolonie van Duitsland, en... ja! Daar duikt mijn rugzak weer op. Ik lees straks wel verder, snel naar de uitgang!

Zodra de deuren van de exit openschuiven, begint er iets te tintelen in mijn hoofd. Het is de sfeer, denk ik. En de opwinding in de lucht. Helemaal anders dan thuis. Hier wordt gepraat en geroepen, geuren en kleuren kronkelen door elkaar heen en er staan ook een heleboel mensen nieuwsgierig naar me te kijken. Sommigen hebben een naambordje in de hand. Een meisje houdt een groot bord van wel een halve vierkante meter in de lucht waarop in koeien van letters *'WELCOME ZAYN!'* staat. Dat moet Rose zijn! Met haar vrije hand zwaait ze naar me.

Ik ren op haar af, opgelucht, maar wanneer ik voor haar sta, weet ik niet goed wat te doen. Een handshake dan maar?

'Karibu', lacht ze vrolijk. *'Karibu Tanzania!'*

© 2025 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060
Antwerpen, Hetty van Aar en Danny De Vos
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl
www.dannydevos.eu

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Yelien gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier
Gedrukt in Europa

ISBN 978 90 02 28413 7
D/2025/0034/50
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.